

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Věry Šimůnkové ve věci

žalobce: O. s. F., z. s., IČO: X
sídlem M., Ř.
zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti

žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje
sídlem Zborovská 11, Praha 5

za účasti: 1. Č. t. i. a. s., sídlem O., P.
2. m. Ř., sídlem M. n., Ř.
3. N. F. s. r. o., sídlem M., Ř.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2016, č. j. 004914/2016/KUSK

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1 Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 20. 3. 2016 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2016, č. j. 004914/2016/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Říčany (dále jen „stavební úřad“) ze dne 7. 7. 2015, č. j. 31973/2015-MURI/OSÚ/00023 ve znění opravného rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 17. 8. 2015, č. j. 43335/2015-MURI/OSÚ/00023 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Změna prvoinstančního rozhodnutí spočívala v dílčí opravě výroku III. prvoinstančního rozhodnutí a uvedení správného číslování podmínek v jeho odůvodnění. Prvoinstančním rozhodnutím bylo na žádost 3. osoby zúčastněné (dále jen „žadatelka“) rozhodnuto o změně využití území na pozemcích p. č. XXX v k. ú. Říčany u Prahy; o umístění stavby základní a mateřské školy M. H. na pozemcích p. č. XXX v k. ú. Říčany u Prahy (dále jen „stavba“) a o povolení této stavby.
- 2 Žalovaný uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že si vyžádal v souladu s § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 28. 7. 2016 (dále jen „správní řád“), potvrzení nebo změnu závazného stanoviska Městského úřadu Říčany jako orgánu ochrany ovzduší ze dne 10. 11. 2014, č. j. 129231/2014-MURI/OŽP/905. Krajský úřad Středočeského kraje jako nadřízený orgán ochrany ovzduší svým stanoviskem ze dne 14. 10. 2015, č. j. 136974/2015/KUSK, toto závazné stanovisko potvrdil. Žalovaný si dále vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska Městského úřadu Říčany jako silničního správního úřadu ze dne 29. 6. 2015, č. j. 34968/2015-MURI/OSAD. Krajský úřad Středočeského kraje jako silniční správní úřad ve vyjádření ze dne 19. 10. 2015, č. j. 139533/2015/KUSK-DOP/Nech, uvedl, že se nejednalo o závazné stanovisko, nýbrž pouze o vyjádření. Dále si vyžádal vyjádření Krajské hygienické stanice Středočeského kraje, neboť žalobce namítl, že její závazné stanovisko ze dne 24. 9. 2014, č. j. KHSSC 50804/2014, je nekompletní. Ta ve svém vyjádření ze dne 14. 10. 2015, č. j. KHSSC 47753/2015, uvedla, že problematika odpadních vod nespadá do kompetence orgánu ochrany veřejného zdraví, a že nemá námitky proti umístění jímky.
- 3 Dále se žalovaný v odůvodnění zabýval námitkami odvolatelů. K námitkám žalobce uvedl, že podmínku týkající se umístění jímky ve výroku o změně využití území nepovažuje za nezákonnou. Přesné umístění odpadní jímky splaškových vod a akumulární nádrže dešťových vod je patrné ze situačního výkresu, který je součástí prvoinstančního rozhodnutí. Stavba rovněž není v rozporu s územním plánem města Říčany z hlediska jejího prostorového uspořádání. Důvody uložení zkušebního provozu stavby a jeho průběh jsou patrné z prvoinstančního rozhodnutí. Odkanalizování stavby je řešeno v souladu se zákonem, konstatování stavebního úřadu, že se jedná o provizorní řešení, pouze znamená, že je žádoucí aby, až to bude technicky možné, došlo k napojení na splaškovou kanalizaci. Námitky ohledně zhoršení životního prostředí v lokalitě jsou nedůvodné, neboť závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší bylo nadřízeným orgánem potvrzeno. Požadavek Policie ČR na dodržení dostatečného rozhledu na ulici M. lze splnit jen tím, že se v zorném poli řidiče nebudou nacházet objekty, které by rozhledu bránily. V podmínce č. 21 stavební úřad žadatelku upozornil na dodržování hygienických limitů plynoucích přímo ze zákona. Opatření uvedená v podmínce č. 23 vychází z hydrogeologického průzkumu. Posouzení dopravního řešení bylo provedeno příslušným dotčeným orgánem. Souhlasy všech osob obsažené ve spisu považuje žalovaný za platné.

Stanoviska vlastníků a správců inženýrských sítí jsou dostatečná. Dopravní řešení, včetně parkování, bylo projednáno s dotčenými orgány a není v rozporu s územním plánem nebo zákonem. Není důvod ke zpracování nového dopravního řešení vyvážení obsahu žumpy, neboť její odvoz bude probíhat podle potřeby. To platí i pro zásobování. Nejsou zákonné důvody ke zpracování studie o dostupnosti pro složky integrovaného záchranného sboru a stanoviska EIA. K námitkám dalších odvolatelů žalovaný uvedl, že spojování územního a stavebního řízení je běžný a zákonem předpokládaný postup. Přesné umístění terénních úprav je patrné ze situačního výkresu. Duplicitní uvedení některých částí stavby žalovaný opravil změnou výroku prvoinstančního rozhodnutí. Požadavek na provedení hydrotechnických výpočtů byl zapracován do projektové dokumentace. Ustanovení § 88 stavebního zákona znamená, že u určitých staveb má být řízení přerušeno do doby, než bude předložena plánovací smlouva. Ta v tomto případě žadatelkou předložena byla. Konečně žalovaný v odůvodnění uvedl, že zjistil duplicitní označení některých částí stavby ve výroku o změně využití území a ve výroku o umístění stavby a též chyby v číselném označení některých podmínek stavebního povolení v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. Tyto vady napravit změnou prvoinstančního rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

- 4 Žalobce v žalobě nejprve obecně uvedl, že požaduje, aby záměr respektoval podmínky využití území stanovené v územním plánu města Říčany. Jsou mu známy dopravní problémy v lokalitě bytových domů N. F. a sportovního centra. Hlučnost a smog způsobené automobilovou dopravou jsou již nyní nad přípustnou míru a proto by jejich další navýšení a vliv na životní prostředí, jehož zájmy žalobce hájí, měly být řádně posouzeny. Dále žalobce vymezil žalobní body. Soud v této souvislosti musí konstatovat, že uplatněné žalobní body jsou formulovány nestrukturovaně, nesystemicky a nepřehledně. Soud z tohoto důvodu pro lepší přehlednost rozčlenil uplatněné žalobní body podle jejich obsahu do celkem pěti skupin.
- 5 První skupinou žalobních bodů žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného a prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaný se podle jeho názoru nedostatečně a povrchně zabýval odvoláním žalobce. Nevypořádal se s procesními vadami, které v odvolání namítl.
- 6 V rámci druhé skupiny žalobce namítal nedostatky projektové dokumentace stavby. Tyto nedostatky dle jeho názoru vedou k tomu, že nelze zjistit, zda záměr respektuje stanovené požadavky a cíle a úkoly územního plánování vyplývající z § 18 odst. 1 a § 19 stavebního zákona. Žalobce konkrétně namítl, že v bodě A. 1. 1 c) průvodní zprávy je jako předmět označena stavba mateřské a základní školy, z oznámení o zahájení řízení je však zřejmé, že projektová dokumentace by měla řešit i další stavební objekty. Podle bodu A. 1. 1 b) průvodní zprávy je pak stavba navrhována na pozemcích p. č. XXX v k. ú. Říčany u Prahy, zatímco v oznámení o zahájení řízení jsou uvedeny i pozemky další. V bodě A. 3 i) průvodní zprávy je seznam pozemků, které mají být stavbou dotčeny, opět jiný, než v bodě A. 1. 1 b). Pozemek p. č. X je v bodě A. 3 i) průvodní zprávy uveden jako jediný sousední pozemek a současně jako dotčený pozemek, což se vylučuje. Není tak patrné, na kterých pozemcích má být stavba realizována. Dále žalobce namítl, že podle bodu A. 2 průvodní zprávy nebyla zpracována studie dopravního zatížení v dotčené lokalitě. Ta však zpracována byla a v dokumentaci není nijak vyhodnocena. Existují i další dopravní studie, zejména studie zpracovaná městem Říčany, která ukazuje, že bude nutná změna dopravního systému. Dále žalobce uvedl, že v bodě A. 3 d) průvodní zprávy nejsou uvedeny údaje o souladu stavby s územním plánem a s cíli a úkoly územního plánování.

V bodě A. 3 e) průvodní zprávy nejsou uvedeny údaje o dodržení požadavků na území. Konkrétně chybí posouzení souladu stavby s § 23 odst. 1 a § 24b vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o požadavcích na využívání území“). Žumpa byla umístěna v rozporu s § 24b této vyhlášky, neboť v přílehlé místní komunikaci existuje jednotná kanalizace. Nebyly splněny požadavky § 23 odst. 1 věty druhé a § 24 odst. 2 této vyhlášky, neboť nebyla vyhodnocena studie dopravního zatížení. Dále žalobce namítl, že v bodu A. 3 f) průvodní zprávy nejsou uvedeny údaje o splnění požadavků dotčených orgánů. V bodě A. 3 h) průvodní zprávy nejsou uvedeny žádné související a podmiňující investice, ačkoliv ve spise je smlouva o smlouvě budoucí o připojení elektrického zařízení k distribuční soustavě, podle které bude nutná úprava distribuční soustavy pro zajištění odběru elektrické energie. V bodě A. 4 h) průvodní zprávy nejsou uvedeny žádné údaje ohledně kapacity stavby, jako např. zastavěná plocha, obestavěný prostor, užitná plocha, počet funkčních jednotek a jejich velikosti, počet uživatelů a pracovníků aj.

- 7 Třetí skupinou žalobních bodů žalobce namítal, že stavební úřad postupoval v rozporu s § 88 stavebního zákona. Podle územního plánu města Říčany má v části označené jako centrum dojít k rekonstrukcím stok. Stavba proto vyžaduje úpravu technické infrastruktury, konkrétně kanalizace v ulicích M. a S.. Stavební úřad měl vyzvat žadatelku k předložení plánovací smlouvy. Mezi žadatelkou a městem Říčany byla uzavřena plánovací smlouva ze dne 16. 4. 2015, zahájení společného stavebního a územního řízení však bylo oznámeno již dne 24. 11. 2014. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že podle § 88 stavebního zákona musí být řízení u určitých staveb do předložení plánovací smlouvy přerušeno. Dále namítl, že stavební úřad nemohl umístit žumpu s podmínkou, že se jedná o provizorní řešení do doby, než bude technicky možné napojení na kanalizaci. Tato podmínka je nevymahatelná a činí tak stavbu žumpy trvalou a nikoli pouze dočasnou. Podle názoru žalobce měl stavební úřad územní řízení přerušit a vyzvat žadatelku k předložení řádné plánovací smlouvy, neboť plánovací smlouva ze dne 16. 4. 2015 neobsahuje náležitosti podle přílohy č. 13 k vyhlášce č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o územně plánovací dokumentaci“). V důsledku toho nemělo být ani vedeno společné územní a stavební řízení podle § 94a stavebního zákona, neboť to povaha věci neumožňovala. Žalobce rovněž v této souvislosti namítl možnou systémovou podjatost oprávněné osoby stavebního úřadu podílející se na vydání prvostupňového rozhodnutí. Podle jeho názoru by tato osoba mohla mít „obavy“, pokud by obsah plánovací smlouvy zpochybnila.
- 8 V rámci čtvrté skupiny žalobních bodů žalobce namítl nesoulad prvoinstančního rozhodnutí s územním plánem města Říčany. Územní plán v části nazvané „Podmínky pro dopravu v klidu“ stanoví, že dopravu v klidu nelze řešit pronájmem míst a stání jsou veřejná. Žadatelka ale předložila nájemní smlouvu na pronájem parkovacích míst u sousední haly. V části označené „Občanské vybavení – veřejná infrastruktura“ územní plán stanoví, že šířka veřejného prostranství příjezdové komunikace bude pro jednosměrný provoz 10,5 m a pro obousměrný 12 m. Ulice M. a N. F. ale mají menší šířku. V návaznosti na to žalobce namítl, že stavební úřad nebyl příslušný k vydání stavebního povolení ohledně parkovacích stání na těchto ulicích, neboť se jedná o veřejná parkoviště, což podle žalobce plyne z toho, že jinak by šířka veřejného prostranství těchto ulic nesplňovala výše uvedené požadavky územního plánu. K vydání stavebního povolení na

stavbu veřejného parkoviště je příslušný speciální stavební úřad. Stavební úřad proto nemohl vést společné územní a stavební řízení podle § 94a stavebního zákona.

- 9 V rámci páté skupiny žalobních bodů žalobce obecně namítl, že stavební úřad se nezabýval vymezením území dotčeného vlivy stavby. Areál základní a mateřské školy, do kterého má každý den dojíždět 290 žáků, bude mít vliv na přímé mezující sousedy, širší okolí a životní prostředí. Při provozu školy dojde k mnohonásobnému nárůstu osobních automobilů, které tam budou zastavovat, startovat, couvat, otáčet se a rozjíždět. V lokalitě se tedy budou hromadit výfukové emise. Nebyla provedena ani zátěžová studie ukazatelů životního prostředí posuzující navýšení těchto automobilových emisí.

III. Vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

- 10 Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že stavba se nachází na pozemcích určených územním plánem města Říčany k funkčnímu využití jako občanské vybavení – veřejná infrastruktura, což zahrnuje mj. stavby pro vzdělávání a výchovu. Dále uvedl, že žalobce je spolek založený k ochraně přírody a krajiny. Byl účastníkem územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. c) stavebního zákona a mohl tedy v územním řízení uplatňovat námitky pouze v rozsahu, v jakém byl stavbou dotčen zájem, jehož ochranou se zabývá. Otázka dopravní zátěže však s ochranou přírody a krajiny nesouvisí. Dále žalovaný uvedl, že podkladem pro vydání prvoinstančního rozhodnutí byla autorizovaná projektová dokumentace, která obsahově i formálně odpovídá požadavkům přílohy č. 4 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o dokumentaci staveb“). Seznam pozemků, na kterých se stavba nachází podle průvodní zprávy, koresponduje s výrokem napadeného rozhodnutí. Stavba je členěna na jednotlivé stavební objekty, mj. základní školu jako objekt SO 01 a mateřskou školu jako objekt SO 02. Inženýrské sítě tvoří samostatné objekty. Dále uvedl, že námitka absence studie dopravního zatížení nesouvisí s ochranou přírody a krajiny, neboť jde o otázku bezpečnosti silničního provozu. Ve spise je navíc založena dopravní studie zpracovaná Ing. L. R. a ověřená Ing. J. S., autorizovaným inženýrem pro dopravní stavby a pozemní stavby. Dotčený orgán se ke stavbě vyjádřil kladně. Dále žalovaný uvedl, že odpadní jímka je součástí stavby, neboť ve městě Říčany není dostatečná kapacita čistírny odpadních vod. Takové řešení je v souladu s územním plánem. Jímka byla umístěna jako trvalá stavba. Dále uvedl, že plánovací smlouva je soukromoprávní dokument, kterým není stavební úřad vázán a žalobce ani nenamítá umístění stavby v rozporu s ní. Nedošlo k porušení § 88 stavebního zákona, neboť stavba disponuje napojením na veřejnou komunikaci a inženýrské sítě. Její odkanalizování do jímky je výsledkem nemožnosti napojení na čistírnu odpadních vod v Říčanech. Ke spojení stavebního a územního řízení existovaly zákonné důvody, neboť to nevylučovala povaha věci ani stanoviska dotčených orgánů. Dále uvedl, že podle § 22 odst. 1 vyhlášky o požadavcích na využívání území se nejmenší šířka komunikace uplatní jen pro komunikace zpřístupňující bytové domy, což stavba není. Sjezd na pozemek stavby je řešen napojením na místní komunikaci prostřednictvím areálové komunikace o šířce 3,8 m. Z ní jsou dostupná parkovací stání v počtu 19 míst. Další parkovací stání jsou dostupná z ulice M. Jejich kapacita je v souladu s normami. Otázka počtu parkovacích míst a šířky komunikací se netýká ochrany přírody a krajiny. Dále žalovaný uvedl, že námitka ohledně zhoršení rozptylových podmínek a emisí škodlivin neobsahuje zmínku o porušení konkrétního právního předpisu. Žalobce neprokázal nadlimitní zatížení území nebo překračování zákonných imisních norem.

Podmínky závazného stanoviska orgánu ochrany ovzduší byly zapracovány do výroku prvoinstančního rozhodnutí.

- 11 Druhá osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že ve svém souhrnném vyjádření ke stavbě ze dne 24. 9. 2014 stanovila své podmínky k umístění stavby. Mezi ní a žadatelkou byla též uzavřena plánovací smlouva o posílení veřejné dopravní a technické infrastruktury. Podmínky z vyjádření a smlouvy vzal stavební úřad v úvahu a stavbu povolil. Nejsou však dosud splněny, stavba není zkolaudována.
- 12 Žadatelka jako třetí osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že žalobce rozsahem svých námitek překračuje meze stanovené ustanovením § 89 odst. 4 stavebního zákona, podle nějž může osoba, která je účastníkem územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. c) stavebního zákona uplatňovat námitky jen v rozsahu, v jakém je dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se zabývá. Převážná část námitek je zaměřena na rozpory v projektové dokumentaci, tyto námitky však žalobci nepřísluší. Odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 4. 5. 2011, č. j. 7 As 2/2011 – 52, publ. pod č. 2393/2011 Sb. NSS, ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 As 8/2005 – 118, publ. pod č. 825/2006 Sb. NSS, a ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 As 2/2009 – 80, (všechna citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). Žadatelka dále uvedla, že žaloba nesplňuje náležitosti podle § 71 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s., neboť neobsahuje srozumitelný přehled žalobních bodů. Uvedla rovněž, že místo stavby je patrné z textové a grafické části projektové dokumentace. Bod A. 1. 1 c) průvodní zprávy pouze označuje pozemky, na kterých se nachází hlavní stavba. Členění stavby na jednotlivé objekty je uvedeno v bodě A. 5 průvodní zprávy v souladu s přílohou č. 4 vyhlášky o dokumentaci staveb. Dále uvedla, že dopravní studie byla zpracována, a to Ing. L. R., a byla ověřena Ing. J. S. Plyne z ní, že stavba nemá negativní vliv na dopravu v pohybu v lokalitě. Námitky žalobce k nedostatečné průjezdnosti nejsou přípustné, neboť se netýkají ochrany přírody a krajiny. Stavba je v souladu s územním plánem města Říčany. Nachází se na ploše s využitím občanská vybavenost – veřejná infrastruktura. Tomuto využití odpovídá, neboť je zařízením pro předškolní a školní vzdělávání. Je také v souladu s § 23 a § 24b vyhlášky o požadavcích na využívání území, neboť splaškové odpadní vody nelze odvádět do kanalizace. Plánovací smlouva uzavřená mezi žadatelkou a městem Říčany dne 16. 4. 2015 se netýká napojení stavby na kanalizaci a navíc platnost této smlouvy nepřísluší stavebnímu úřadu posuzovat, neboť je soukromoprávním dokumentem. Žalobce rovněž neuvádí žádný důvod, který by bránil vedení společného řízení podle § 94a stavebního zákona. Dále uvedla, že údaje o splnění požadavků dotčených orgánů jsou uvedeny v dokladové části dokumentace k prvoinstančnímu rozhodnutí. Námitka, že v bodě A. 3 h) průvodní zprávy není uveden seznam podmiňujících investic, žalobci nepřísluší, neboť se netýká zájmů ochrany přírody a krajiny. Dále uvedla, že podmínka širší komunikací je v místě stavby splněna.

IV. Zjištění soudu

- 13 Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žádostí ze dne 29. 10. 2014 žadatelka požádala o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení k novostavbě základní a mateřské školy na shora uvedených pozemcích. Žádostí ze dne 24. 11. 2014 pak požádala o vydání rozhodnutí o změně využití území na pozemcích p. č. XXX v k. ú. Říčany u Prahy. Usnesením ze dne 24. 11. 2014, č. j. 130910/2014-MURI/OSÚ/00023, byla stavebním úřadem spojena řízení o obou žádostech (dále souhrnně jen „společné řízení“).

V oznámení ze dne 24. 11. 2014, č. j. 130895/2014-MURI/OSÚ/00023, stavební úřad oznámil účastníkům zahájení obou řízení.

- 14 Podáním ze dne 8. 12. 2014 podal žalobce žádost o účast ve společném řízení. V přípisu ze dne 10. 2. 2015, č. j. 8305/2015-MURI/OSÚ/00023, stavební úřad sdělil žalobci, že mu přiznal postavení účastníka společného řízení podle § 85 odst. 2 písm. c) a § 109 písm. g) stavebního zákona.
- 15 Usnesením ze dne 20. 2. 2015, č. j. 9416/2015-MURI/OSÚ/00023, stavební úřad přerušil řízení, a přípisem z téhož dne vyzval žadatelku mj. k předložení plánovací smlouvy, neboť záměr vyžaduje vybudování nové a úpravu stávající veřejné a dopravní infrastruktury. Dne 17. 4. 2015 byla stavebnímu úřadu doručena plánovací smlouva ze dne 16. 4. 2015 uzavřená mezi městem Říčany a žadatelkou. Podle čl. II bodu 2 této smlouvy má dojít k těmto změnám infrastruktury: rozšíření a technické zhodnocení komunikace M.; vybudování účelové komunikace, parkoviště o 23 stáních a komunikace pro pěší podél ulice M.; zřízení prostranství s betonových povrchem před vstupem do základní školy v ulici M., dvou kamerových bodů městského kamerového systému a veřejného osvětlení v části ulice M.; vybudování parkoviště o 10 stáních v ulici N. F. a komunikace pro pěší v ulicích N. F. a S.; a zřízení prostranství s betonovým povrchem před vstupem do mateřské školy v ulici N. F. a veřejného osvětlení na této ulici.
- 16 Rozhodnutím ze dne 7. 7. 2015, č. j. 31973/2015-MURI/OSÚ/00023, stavební úřad rozhodl výrokem I. o změně využití území na pozemcích p. č. XXX v k. ú. Říčany u Prahy pro terénní úpravy a hřiště. Výrokem II. stanovil podmínku pro provádění terénních úprav. Výrokem III. dále rozhodl o umístění stavby základní a mateřské školy M. H. na shora uvedených pozemcích. Výrokem IV. stanovil podmínky pro umístění stavby. Výrokem V. stavbu povolil. Výroky VI. a VII. stanovil podmínky pro provedení stavby.
- 17 Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podali odvolání žalobce a dále účastníci řízení J. V. aj. V. Opravným rozhodnutím ze dne 17. 8. 2015, č. j. 43335/2015-MURI/OSÚ/00023, stavební úřad opravil zřejmé nesprávnosti ve výroku IV. prvoinstančního tak, že upřesnil zde uvedenou podmínku č. 2, a ve výrocích VI a VII tak, že odstranil výrok VII. Napadeným rozhodnutím ze dne 13. 1. 2016, č. j. 004914/2016/KUSK, žalovaný změnil část výroku a odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí a ve zbytku je potvrdil.

V. Podmínky řízení

- 18 Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je žalobce aktivně legitimován k podání žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Ze spolkového rejstříku dostupného na internetových stránkách Ministerstva spravedlnosti (dostupné na <https://or.justice.cz>) soud zjistil, že žalobce je spolek, jehož účelem je ochrana přírody a krajiny a rozvoj nových, netradičních metod komunitní práce. NSS v rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015 – 295, došel k závěru, že při posuzování aktivní legitimace spolků podle § 65 odst. 1 s. ř. s., jejichž účelem je ochrana přírody a krajiny je třeba vycházet z kritérií vyslovených v nálezů Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>). V něm Ústavní soud konstatoval, že „[p]odstatným kritériem zde musí nepochybně být místní vztah navrhovatele k lokalitě regulované územním plánem. Má-li spolek sídlo na tomto území nebo jsou-li jeho členové vlastníky nemovitostí potenciálně dotčených opatřením plynoucím z územního plánu, pak by mu v zásadě měla svědčit aktivní legitimace k podání návrhu. Věcné (materiální) legitimační důvody, vycházející

z předmětu činnosti spolku, se pak odvozují od místního vztahu k napadenému opatření obecné povahy. [...] z hlediska posouzení zákonné podmínky zkrácení na právech bude věrohodnější místní ‚zavedenost‘ [...].“ Soud má za to, že místní vztah žalobce k dané lokalitě je dán. Žalobce má podle spolkového rejstříku sídlo ve městě Říčany na ulici M., v blízkosti které byla stavba umístěna. Spolek vznikl již dne 27. 9. 2006 a soudu je z vlastní úřední činnosti známo, že se jako účastník zapojuje do řízení týkajících se stavebních záměrů v dané lokalitě a opakovaně uplatňuje zájem na zachování příznivého životního prostředí, a to i jako žalobce před zdejším soudem (např. v řízeních vedených pod sp. zn. 45 A 31/2016, 45 A 28/2016 a 46 A 34/2016). Lze jej tedy považovat za zavedený spolek. Soud tedy konstatuje, že žalobce je aktivně procesně legitimován podle § 65 odst. 1 s. ř. s. a přísluší mu proto vznášet jak procesní, tak hmotněprávní námitky.

- 19 Soud v této souvislosti nemůže souhlasit s argumentací žadatelky, že žalobce je oprávněn pouze k námitkám, které souvisí s ochranou přírody a krajiny. Žadatelkou citovaná judikatura se v první řadě zejména vztahuje k postavení spolků jako účastníků územního, resp. stavebního řízení podle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody, nikoliv k jejich postavení v řízení soudním. Soudu je nicméně známo, že NSS dlouhodobě zastává názor, že *„aktivní žalobní legitimace občanských sdružení, jejichž hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, se zpravidla odvíjí od § 65 odst. 2 s. ř. s. Podle něj ‚žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.‘ (...) Aktivní žalobní legitimace občanských sdružení však není dána ve vztahu k jakýmkoli žalobním námitkám, ale pouze k námitkám relevantním z hlediska zájmů hájených daným občanským sdružením“* (srov. bod 19 rozsudku NSS ze dne 2. 9. 2009, č. j. 1 As 40/2009 – 251). Uvedené závěry však NSS výslovně spojuje se situací, kdy je spolek k podání žaloby aktivně legitimován toliko podle § 65 odst. 2 s. ř. s. V takovém případě totiž spolek odvozuje své postavení žalobce výlučně od omezené účasti v řízení územním, resp. stavebním (srov. § 89 odst. 4, resp. § 114 odst. 1 stavebního zákona). Nepřípustnost žalobních bodů nesouvisejících se zájmem, jenž spolek chrání, tak logicky navazuje na stejné omezení námitek v územním a stavebním řízení. Důsledkem pozdějšího obratu v judikatuře NSS, který byl zahájen právě výše citovaným nálezem Ústavního soudu, je ale možnost spolku, při splnění kritérií vyložených v tomto nálezu, podat žalobu i podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Skutečnost, že spolek by byl na základě své předchozí účasti v územním, resp. stavebním řízení legitimován i podle § 65 odst. 2 s. ř. s., je již nerozhodná, neboť žalobní legitimace podle tohoto odstavce je pouze subsidiární a nastupuje až v okamžiku, kdy žalobce není legitimován podle odstavce prvního. V dané věci žalobce splnil podmínky pro přiznání aktivní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s. a omezení plynoucí z judikatury NSS k § 65 odst. 2 s. ř. s. na něj proto nedopadají.

VI. Posouzení věci

- 20 Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), vycházejí ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasil a u žalobce je souhlas presumován (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

VI. a) První skupina žalobních bodů

- 21 První skupinou žalobních bodů žalobce pouze obecně namítl, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolacími námitkami, aniž by konkrétněji specifikoval, o jaké námitky se má jednat. K takto obecně formulované námitce lze konstatovat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu může spočívat v nedostatku důvodů, anebo v jeho nesrozumitelnosti [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů napadeného rozhodnutí se primárně týká nedostatků odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, jehož náležitosti vyplývají z § 68 správního řádu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se bude jednat zejména tehdy, pokud z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu není patrné, proč správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku rozhodnutí nebo jak se vypořádal s připomínkami a námitkami účastníků řízení. Soud konstatuje, že žalovaný se odvolacími námitkami žalobce dostatečně zabýval, a to na str. 18 a 19 napadeného rozhodnutí. Ačkoliv vypořádání jednotlivých námitek je v některých případech stručné, je z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, z jakých důvodů shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. I z celkového kontextu odůvodnění je patrné, že se žalovaný plně ztotožnil se závěry stavebního úřadu, jenž se podrobně zabýval vypořádáním námitek účastníků a hodnocením podkladů rozhodnutí v rámci posouzení souladu stavby s územně plánovací dokumentací, požadavky na využívání území a technickými požadavky, a vypořádání závazných stanovisek dotčených orgánů (zejm. str. 11 a 12 prvoinstančního rozhodnutí). Ostatně o tom, že důvody napadeného rozhodnutí jsou z jeho odůvodnění seznatelné, svědčí i skutečnost, že žalobce uplatnil rozsáhlou žalobní argumentaci, v rámci níž proti závěrům žalovaného brojí. Námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí tak soud shledal nedůvodnou.

VI. b) Druhá skupina žalobních bodů

- 22 V rámci druhé skupiny žalobních bodů žalobce zejména namítal vady předložené projektové dokumentace stavby, pokud jde o průvodní zprávu, která je její součástí. V první řadě poukázal na údajné nedostatky v označení stavby a pozemků dotčených stavbou. Náležitosti a obsah projektové dokumentace pro vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení stanoví příloha č. 4 vyhlášky o dokumentaci staveb. V průvodní zprávě se pod bodem A uvádí identifikační údaje stavby; v bodě A. 1. 1 konkrétně údaje o stavbě, mezi které patří název stavby, místo stavby a předmět dokumentace. Jde tedy o údaje, které mají identifikační význam, neboli určují, jaké stavby se projektová dokumentace týká. Jejich nedostatky by mohly – v extrémním případě – mít za následek i nemožnost rozeznat, ke které stavbě se dokumentace vztahuje. To však není daný případ. Údaje uvedené v bodě A. 1. 1 průvodní zprávy jednoznačně identifikují, ke které stavbě byla projektová dokumentace zpracována, neboť obsahují její název, hlavní pozemky, na nichž se má nacházet a stručný popis, že se jedná o novostavbu základní a mateřské školy na pozemcích p. č. XXX v k. ú. Říčany u Prahy ohraničenou ulicemi N. F., S. a M. Skutečnost, že se pozemky uvedené v bodě A. 3 j) od těch uvedených v bodě A. 1. 1 b) liší, je dána tím, že podle přílohy č. 4 vyhlášky o dokumentaci bod A. 3 j) obsahuje seznam všech pozemků dotčených umístěním a prováděním stavby, nikoliv pouze těch nutných k identifikaci místa stavby. Tvzení žalobce, že pozemek p. č. X je v bodě A. 3 j) průvodní zprávy uveden současně jako sousední a jako dotčený, není pravdivé, neboť tento pozemek je zde uveden jen jednou, a to jako dotčený pozemek. Námitky žalobce tak soud posoudil jako nedůvodné.

- 23 Dále žalobce namítl, že v bodě A. 2 průvodní zprávy není zahrnuta studie dopravního zatížení, která byla zpracována. Žalovaný se také nezabýval dalšími dopravními studiemi, které ukazují, že bude nutná změna dopravního systému. Ze správního spisu plyne, že v dané věci byla pořízena dopravní studie Ing. L. R. ze dne 16. 12. 2014, která byla ověřena Ing. J. S., autorizovaným inženýrem pro dopravní stavby a pozemní stavby. Tato studie skutečně není uvedena mezi podklady projektové dokumentace v bodě A. 2 průvodní zprávy. Tato vada by nicméně mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí jedině v případě, že by se s uvedenou dopravní studií stavební úřad a žalovaný ve svých rozhodnutích nevypořádali jako s jedním z jejich podkladů. Tak tomu ale v dané věci nebylo, neboť stavební úřad jejími závěry naopak několikrát argumentuje, a to zejména v souvislosti s námitkami účastníků (srov. např. stranu 16 prvoinstančního rozhodnutí). Ač výše uvedená dopravní studie námitky ohledně nadměrného dopravního zatížení okolí stavby nepotvrdila, stanovil stavební úřad k jejímu ověření ve výroku VI bodu 6. prvoinstančního rozhodnutí zkušební provoz stavby v délce tří měsíců. Samotné neuvedení této studie mezi podklady projektové dokumentace tak nemohlo mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žádné další dopravní studie pak podle obsahu správního spisu nebyly žalovanému nebo stavebnímu úřadu předloženy. Soud k tomu podotýká, že stavební úřad při umísťování a povolování stavby zásadně nehodnotí vhodnost dopravního systému v dané lokalitě (tj. dopravní značení, směr provozu, zřízení inteligentních dopravních systémů a jiná dopravní opatření), nýbrž toliko soulad stavby s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu [srov. § 88 a § 90 písm. d) stavebního zákona]. Kapacita dopravní infrastruktury pak má být v první řadě řešena v rámci územního plánování při vymežování ploch občanského vybavení (srov. § 6 odst. 2 vyhlášky o požadavcích na využívání území). Studie dopravního zatížení tak měl žalobce předkládat především v procesu přípravy územního plánu města Říčany. Soud pro úplnost dodává, že posudek dopravního zatížení z března 2015 vyhotovený společností E. s. r. o. a zadaný městem Říčany, jenž žalobce k žalobě doložil, v závěru uvádí, že případná realizace výstavby areálu základní a mateřské školy M. H. je z hlediska dopadu na dopravní systém města Říčan možná. Námitky žalobce tak soud posoudil jako nedůvodné.
- 24 Dále žalobce namítl, že v bodě A. 3 d) průvodní zprávy nejsou uvedeny údaje o souladu s územním plánem a s cíli a úkoly územního plánování. Posouzení souladu záměru (dokumentace stavby) s územně plánovací dokumentací, posuzuje stavební úřad v územním řízení i v řízení o povolení stavby z úřední povinnosti [§ 90 písm. a) a § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona]. Přitom se řídí platnou územně plánovací dokumentací a údaji uvedenými stavebníkem v projektové dokumentaci ke stavbě není vázán. Není tedy zřejmé, jakým způsobem by žalobcem namítaný nedostatek průvodní zprávy mohl ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Nadto je třeba uvést, že tvrzení žalobce je nepravdivé, neboť v bodě A. 3 d) průvodní zprávy jsou údaje o souladu s územním plánem obsaženy. Podává se zde, že stavba bude umístěna na plochu, jejíž přípustné využití zahrnuje i stavby a zařízení pro vzdělávání a výuku. Stavba též splňuje podmínky prostorového uspořádání, neboť zastavěná plocha bude zabírat 26,21% (maximum je 45%), zeleň se bude nacházet na 26,16% plochy (minimum je 25%) a stavba nepřesáhne 13 m. Soud tedy shledal tuto námitku nedůvodnou.
- 25 Dále žalobce namítl, že v bodě A. 3 e) průvodní zprávy nejsou uvedeny údaje o dodržení požadavků na využití území. Konkrétně chybí posouzení souladu stavby s § 23 odst. 1 a § 24b vyhlášky o požadavcích na využívání území. K této námitce obdobně jako k námitce předchozí lze uvést, že i soulad umístění stavby s požadavky na využívání území je

stavebním úřadem posuzován z úřední povinnosti [§ 90 písm. c) stavebního zákona] podle právních předpisů (zejm. vyhlášky o požadavcích na využívání území) a nikoliv podle údajů uváděných stavebníkem v projektové dokumentaci. V dané věci tak stavební úřad řádně učinil (srov. str. 11 prvoinstančního rozhodnutí), a to i ve vztahu k žalobcem uváděným ustanovením vyhlášky o požadavcích na využívání území (viz str. 22 a 23 prvoinstančního rozhodnutí). Neúplnost údajů v bodu A. 3 e) průvodní zprávy tak nemohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Tato námitka je proto nedůvodná.

- 26 Pokud jde o související dílčí námitky, z obtížně srozumitelné argumentace žalobce je seznatelné, že (nejspíše stavební úřad) podle jeho názoru chybně aplikoval § 24b odst. 1 vyhlášky o požadavcích na využívání území, neboť v rozporu s tímto ustanovením umístil žumpu, přestože je možno stavbu napojit na splaškovou kanalizaci. Soud k tomu uvádí, že žalobce nesprávně vykládá § 24b odst. 1 vyhlášky o požadavcích na využívání území. Toto ustanovení umožňuje budovat žumpy mj. tam, kde splaškové odpadní vody nelze odvádět do kanalizace. Sama skutečnost, že stavba může být fyzicky na kanalizaci napojena, nevylučuje jiný způsob likvidace odpadních vod, např. prostřednictvím žumpy, za situace, kdy z kapacitních důvodů nelze splaškové vody odvádět do kanalizace. Stavební úřad přitom k totožné námitce v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že důvodem odkanalizování stavby do žumpy je skutečnost, že čistírna odpadních vod v Říčanech je na hranici své kapacity a od března roku 2014 neumožňuje napojování nových kanalizačních přípojek. Tuto skutečnost žalobce nerozporuje. Pro vybudování žumpy tak byly dány podmínky předpokládané § 24b odst. 1 vyhlášky o požadavcích na využívání území. Stavební úřad také dodržel § 24b odst. 2 této vyhlášky, neboť mezi podmínky stavebního povolení (výrok VI. bod 6 prvoinstančního rozhodnutí) zařadil, že žumpa musí být technicky řešena takovým způsobem, aby v budoucnu mohla být stavba ke kanalizaci připojena. Tuto dílčí námitku proto soud shledal nedůvodnou.
- 27 Co se týče další dílčí námitky ohledně nesplnění požadavků § 23 odst. 1 věty druhé a § 24 odst. 2 vyhlášky o požadavcích na využívání území, lze předně uvést, že žalobce mylně argumentuje textem ustanovení § 6 odst. 2, nikoliv § 24 odst. 2 této vyhlášky. Toto ustanovení se však v územním a stavebním řízení vůbec nepoužije, neboť upravuje podmínky pro vymezování ploch občanského vybavení a nikoliv pro umísťování staveb. Lze proto zopakovat, že námitky týkající se vymezení ploch a kapacity dopravní infrastruktury, včetně předložení studie dopravního zatížení, měly být uplatněny v procesu přípravy územního plánu města Říčany. Rovněž § 23 odst. 1 věty druhé vyhlášky o požadavcích na využívání území pak žalobce nesprávně interpretuje. Zde obsažený požadavek na zajištění bezpečné a plynulé dopravy se vztahuje ke způsobu připojení staveb na pozemní komunikace, nikoliv na stavbu samotnou. Při jeho posouzení je stavební úřad vázán povolením silničního správního úřadu podle § 10 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 10. 2012, č. j. 47 A 18/2012 – 98). Stavební úřad (resp. silniční správní úřad) tak nezkoumá dopravní zátěž v okolí stavby, nýbrž parametry připojení stavby k příslušné pozemní komunikaci. Ze správního spisu přitom vyplynulo, že Městský úřad Říčany jako silniční správní úřad vydal dne 27. 11. 2014 povolení, č. j. 131972/2014-MURI/OTS-509, k připojení stavby na místní komunikaci ulice M. podle § 10 odst. 4 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a to na základě souhlasného závazného stanoviska Policie ČR ze dne 11. 9. 2014, č. j. KRPS-304447-2/ČJ-2014-011406. Podmínky závazného stanoviska a povolení byly

stavebním úřadem převzaty do výroku VI. bodů 15. a 16. prvoinstančního rozhodnutí. Ustanovení § 23 odst. 1 věty druhé vyhlášky o požadavcích na využívání území tedy stavební úřad dodržel. Soud proto tuto dílčí námitku posoudil jako nedůvodnou.

- 28 Žalobce dále namítl, že v bodu A. 3 f) průvodní zprávy nejsou uvedeny údaje o splnění požadavků dotčených orgánů. Soud zjistil, že v tomto bodě je skutečně pouze uvedeno, že případné požadavky dotčených orgánů teprve budou do projektové dokumentace zapracovány. Ani tato dílčí vada průvodní zprávy, ale nemůže mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Podstatné je, že stavební úřad požadavky dotčených orgánů převzal do podmínek prvoinstančního rozhodnutí, a to konkrétně do výroku II. bodu 1. a výroku VI. bodů 7., 8., 10., 11., 12., 15. a 16. I pokud by tedy projektová dokumentace nebyla přizpůsobena těmto požadavkům, žadatelka je povinna je dodržet. Tuto námitku tak soud posoudil jako nedůvodnou.
- 29 Žalobce dále namítl, že v bodě A. 3 h) průvodní zprávy nejsou uvedeny žádné podmiňující a související investice, ačkoliv ve spise je obsažena smlouva o smlouvě budoucí o připojení elektrického zařízení k distribuční soustavě, podle které bude nutná úprava distribuční soustavy pro zajištění odběru elektrické energie. Soud konstatuje, že v bodě A. 3 h) průvodní zprávy je skutečně uvedeno, že stavba není vázána na jiné související stavební práce. Nemůže ale souhlasit s názorem žalobce, že předmětem jím zmiňované smlouvy je investice. Společnost Č. distribuce a. s. v rámci této smlouvy žadatelce neposkytuje peněžní prostředky nutné nebo související s realizací stavby, ale pouze se zavazuje uzavřít smlouvu o připojení stavby k distribuční soustavě elektřiny. Nelze tedy souhlasit s tvrzením, že by údaje o této smlouvě měly být obsahem bodu A. 3 h) průvodní zprávy. Z námitek žalobce rovněž není zřejmé, jaký by mělo mít neuvedení těchto údajů v průvodní zprávě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Otázka zda a kdy bude stavba napojena k distribuční soustavě elektřiny, není z hlediska podmínek pro vydání územního rozhodnutí o umístění stavby, popř. stavebního povolení rozhodná (srov. zejm. § 90 a § 111 stavebního zákona). Námitku tak soud shledal nedůvodnou.
- 30 Žalobce konečně namítl, že v bodě A. 4 h) průvodní zprávy nejsou uvedeny žádné údaje ohledně kapacity stavby. Této námitce nelze přisvědčit, neboť bod A. 4 h) průvodní zprávy údaje o kapacitě stavby obsahuje, konkrétně zmiňuje plánované počty žáků v základní (240) i mateřské (50) škole. Průvodní zpráva uvádí i údaje ohledně zastavěné plochy, obestavěného prostoru a užitné plochy, byť jen v bodu A. 3 d) průvodní zprávy. Z dokumentace stavby jsou tedy patrné veškeré podstatné údaje o plánované kapacitě stavby. Soud proto tuto námitku posoudil jako nedůvodnou.

VI. c) Třetí skupina žalobních bodů

- 31 Co se týče třetí skupiny žalobních bodů, z opět těžko srozumitelných námitek žalobce plyne, že podle jeho názoru měl stavební úřad vyzvat žadatelku k předložení plánovací smlouvy ohledně úpravy technické infrastruktury v ulici M., a to konkrétně zde se nacházejícího kanalizačního systému. To žalobce dovozuje z územního plánu Města Říčany, podle něhož má v oblasti označené jako „Říčany centrum“ docházet k rekonstrukcím stok. Soud žalobci nemůže přisvědčit. Podle § 88 stavebního zákona stavební úřad přeruší řízení „v případě, že záměr klade takové požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, že jej nelze bez vybudování příslušných nových staveb a zařízení nebo úpravy stávajících realizovat, a zároveň vyzve žadatele k předložení plánovací smlouvy, pokud se záměr dotýká veřejné dopravní a technické infrastruktury ve vlastnictví obce

[...]“. Z citovaného plyne, že obsah územního plánu nehraje při aplikaci § 88 stavebního zákona žádnou roli. Rozhodujícím kritériem je – zjednodušeně řečeno – jen to, zda realizace určitého konkrétního záměru vyžaduje úpravy stávající veřejné infrastruktury. V dané věci tomu tak, alespoň pokud jde o kanalizaci, nebylo, neboť stavba na ni nemá vůbec být napojena, ale je odkanalizována do žumpy.

- 32 Soud na tomto místě znovu zdůrazňuje, že ze stavebního zákona ani z vyhlášky o požadavcích na využívání území (zejm. z jejího § 23 odst. 1 a § 24b odst. 1) neplyne bezvýjimečná povinnost napojovat stavby na stávající kanalizaci – nýbrž pouze je umisťovat takovým způsobem, aby jejich napojení bylo (v budoucnu) možné. Pakliže není možné odvádět odpadní vody do kanalizace pro nedostatečnou kapacitu čistírny odpadních vod, jakožto součásti stávající technické infrastruktury [§ 2 odst. 1 písm. k) bod 2. stavebního zákona], má stavebník v zásadě dvě možnosti: buďto vybuduje v souladu s § 24b odst. 1 o požadavcích na využívání území žumpu, čímž odpadne nutnost postupovat podle § 88 stavebního zákona, anebo se rozhodne stavbu napojit na kanalizaci s tím, že předloží stavebnímu úřadu plánovací smlouvu, kterou se zaváže čistírnu rozšířit.
- 33 V dané věci si žadatelka zvolila první variantu a stavební úřad tudíž ve vztahu k úpravě kanalizace správně nepostupoval podle § 88 stavebního zákona. Žumpa přitom nebyla povolena jako stavba dočasná, neboť stavební úřad její trvání neomezil (§ 2 odst. 3 věta druhá stavebního zákona). Byl pouze povinen zajistit, aby žumpa byla řešena způsobem, který umožňuje budoucí napojení stavby na kanalizaci (srov. § 24b odst. 2 vyhlášky o požadavcích na využívání území), což učinil podmínkou ve výroku VI. bodu 6. Vyjádření, že žumpa bude dočasným a provizorním řešením nelze chápat odtrženě od zbytku textu této podmínky, který vychází právě z ustanovení § 24b odst. 2 vyhlášky o požadavcích na využívání území, zejména z požadavku, aby po připojení stavby na kanalizaci bylo zajištěno ukončení užívání žumpy. Tuto námitku tak soud posoudil jako nedůvodnou.
- 34 Žalobce dále namítl, že se stavební úřad nezabýval hodnocením plánovací smlouvy ze dne 16. 4. 2015. Lze uvést, že žalobce nenamítl žádné její konkrétní vady. Soud tedy pouze obecně ověřil obsah plánovací smlouvy ze dne 16. 4. 2015 a zjistil, že obsahuje všechny náležitosti podle přílohy č. 13 vyhlášky o územně plánovací dokumentaci. Stavební úřad tak nepochybil, pokud po jejím předložení žadatelkou pokračoval v řízení. Tato námitka je proto nedůvodná.
- 35 Žalobce rovněž v této souvislosti namítl možnou systémovou podjatost oprávněné osoby stavebního úřadu podílející se na vydání prvostupňového rozhodnutí. Podle jeho názoru by tato osoba mohla mít „obavy“, pokud by obsah plánovací smlouvy zpochybnila. K tomu je třeba uvést, že stávající judikatura zabývající se otázkou tzv. systémové podjatosti v situaci, kdy rozhoduje orgán územního samosprávného celku ve věci, která se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku, dovodila, že důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby je „její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010-119, publ. pod č. 2802/2013 Sb. NSS). Takové pochybnosti však v daném případě nevystaly. Žadatelkou je osoba, která nemá žádné vazby na město Říčany, jehož městský úřad v dané věci rozhodoval v pozici stavebního úřadu. Z obsahu správního spisu soud nezjistil ani jiné okolnosti, které by svědčily o tom, že by umístění a povolení předmětné stavby bylo vedeno zájmem města Říčany. Pouhá skutečnost, že město Říčany a žadatelka uzavřeli

plánovací smlouvu týkající se rozšíření dopravní a technické infrastruktury přilehlých místních komunikací, sama o sobě nepředstavuje skutečnost, která by zakládala pochybnosti o nepodjatosti pověřené úřední osoby. Plánovací smlouva totiž představuje pouze podklad pro rozhodování stavebního úřadu, který slouží k zajištění dostatečné kapacity veřejné infrastruktury, která bude v důsledku užívání stavby zatížena. Stavební úřad však může v případě, že plánované navýšení kapacity není dostatečné, řízení podle § 88 stavebního řádu přerušit a vyzvat stavebníka k předložení nové či upravené plánovací smlouvy. Následky neuzavření plánovací smlouvy jdou plně k tíži stavebníka. Není tedy důvodu se domnívat, že by nestrannost úřední osoby mohla být ovlivněna pouze z toho důvodu, že stranou plánovací smlouvy je i územní samosprávný celek. Navíc soud, jak již bylo uvedeno, neshledal v hodnocení předložené plánovací smlouvy ze strany stavebního úřadu a žalovaného žádná pochybení. Uvedenou námitku tedy soud shledal nedůvodnou.

- 36 V návaznosti na předchozí dílčí žalobní body žalobce namítl, že nemělo být vedeno společné územní a stavební řízení podle § 94a stavebního zákona, a že stavební úřad svůj postup neodůvodnil. Soud k tomu uvádí, že stavební úřad nemá povinnost odůvodňovat vedení společného řízení za situace, kdy stavebník podal žádost o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení. Je povinen odůvodnit pouze postup opačný, tedy rozhodnutí o vyloučení povolení stavby ze společného řízení (§ 94a odst. 1 věta čtvrtá stavebního zákona). Žalobce přitom neuvádí, čím je daná věc specifická, že její povaha brání vedení společného řízení. Pokud snad měl na mysli, že ve společném řízení nelze řízení přerušit podle § 88 stavebního zákona, je tato domněnka lichá, neboť přiměřené použití tohoto ustanovení je stavebním zákonem připuštěno (§ 94a odst. 1 věta třetí stavebního zákona). Soud proto shledal tuto námitkou nedůvodnou.

VI. d) Čtvrtá skupina žalobních bodů

- 37 Čtvrtou skupinou žalobních bodů žalobce namítal nesoulad prvoinstančního rozhodnutí s územním plánem města Říčany. V první řadě namítl, že žadatelka v rozporu s územním plánem řeší dopravu v klidu pronájmem parkovacích míst. Z územního plánu města Říčany (dostupný na internetových stránkách města Říčany <http://info.ricany.cz>) plyne, že v části 6.1 – B je jako jedna z podmínek pro využití veškerých ploch stanoveno následující: „*Parkování – stavby musí být vybaveny plochami, stavbami nebo technickými zařízeními pro dopravu v klidu (parkovací a odstavná stání) odpovídajícím velikosti, funkci a umístění stavby, řešeným přednostně jako součást stavby anebo umístěným na pozemku stavby. Požadavky dopravy v klidu je při narůstajících kapacitách staveb nutno řešit zřízením nových stání na pozemku stavby, nikoli vyhrazením nebo pronájmem stání existujících. Stání pro návštěvníky musí být veřejně přístupná*“. Zákaz řešit dopravu v klidu nájmem parkovacích míst se tedy uplatní jen pro existující stavby, jejichž kapacita je navyšována. Pro nové stavby se uplatní první citovaná věta, tj. povinnost, aby součástí nově umisťovaných staveb byly i parkovací plochy, což stavba v dané věci splňuje, neboť její součástí je celkem 33 nových parkovacích míst. Zda tento počet odpovídá „*velikosti, funkci a umístění stavby*“, žalobce nezpochybnil, nicméně pro úplnost lze poukázat na projektovou dokumentaci ke stavebnímu objektu „SO 03 – Komunikace a zpevněné plochy“, ze které plyne, že počet budovaných parkovacích míst je dokonce o 10 vyšší, než je vyžadováno technickými normami.
- 38 Soud na okraj poznamenává, že ve správním spise se nachází smlouva ze dne 17. 10. 2014 označená jako „Dohoda o volném využívání parkovacích míst objektů“, což je zřejmě nájemní smlouva, na kterou ve své námitce žalobce neurčitě odkazuje. Jejím obsahem je závazek vzájemného využívání parkovacích míst náležejících ke kulturnímu centru N. F. a

objektu základní školy M. H. mezi společnostmi O. s. r. o. a společností Základní škola s rozšířenou výukou jazyků M. H. s. r. o. První jmenovaná společnost má podle této smlouvy právo využívat parkovací místa druhé jmenované, a to v odpoledních a večerních hodinách a ve dnech volna; a naopak druhá jmenovaná má právo využívat parkovací místa první jmenované v časech ranního svážení a odpoledního vyzvedávání dětí. Nejedná se tedy o nájemní smlouvu, která by zabezpečovala dopravu v klidu ve vztahu ke stavbě, ale o smlouvu, která zajišťuje toliko efektivní vzájemné využití parkovacích ploch obou objektů. Námitku proto soud posoudil jako nedůvodnou.

- 39 Dále žalobce namítl, že ulice M. a N. F. nebudou mít šířku požadovanou územním plánem. Z textové části územního plánu města Říčany soud zjistil, že pro plochy OV – občanské vybavení – veřejná infrastruktura je skutečně stanoven regulativ prostorového uspořádání znějící: *„šířka veřejného prostranství příjezdové komunikace bude splňovat požadavky obdobné obsahu § 22 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb.“* Pro plochy DSK – dopravní infrastruktura – silniční – komunikace a BH – bydlení v bytových domech však takovýto regulativ stanoven není. Ulice M. je součástí ploch DSK a ulice N. F. je součástí ploch BH. Jejich šířka tedy není územním plánem regulována. Soud proto tuto námitku shledal nedůvodnou.
- 40 Dále žalobce namítl, že stavební úřad nebyl příslušný k vydání stavebního povolení ohledně parkovacích stání na ulicích M. a N. F., neboť se jedná o veřejná parkoviště, což žalobce v návaznosti na předchozí námitku dovozuje z toho, že jinak by šířka veřejného prostranství těchto ulic nesplňovala výše citované požadavky územního plánu. K vydání stavebního povolení na stavbu veřejného parkoviště je příslušný speciální stavební úřad. Stavební úřad proto podle žalobce nemohl vést společné územní a stavební řízení podle § 94a stavebního zákona. Soud musí nejprve zopakovat, že regulativ územního plánu ohledně minimální šířky veřejného prostranství se na ulice M. a N. F. vůbec nevztahuje. Žalobcova argumentace tedy v tomto směru vychází z nesprávné premisy.
- 41 Dále se soud zabýval otázkou věcné příslušnosti stavebního úřadu. Podle § 15 odst. 1 písm. c) stavebního zákona *„[p]říslušnost stavebního úřadu, s výjimkou pravomoci ve věcech územního rozhodování, vykonávají u [...] staveb dálnic, silnic, místních komunikací a veřejně přístupných účelových komunikací, [...] orgány vykonávající státní správu na uvedených úsecích podle zvláštních právních předpisů.“* Podle přechodného ustanovení čl. II odst. 3 zákona č. 268/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony platí, že *„[ř]ízení zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončená se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posoudí podle zákona č. 13/1997 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“* Podle čl. VIII tohoto zákona *„[t]ento zákon nabývá účinnosti dnem 31. prosince 2015, s výjimkou ustanovení čl. I bodů 11, 37 a 38 a čl. II bodu 4, která nabývají účinnosti třicátým dnem po jeho vyhlášení.“* Jelikož společné řízení v dané věci bylo zahájeno dne 29. 10. 2014, tedy před jeho účinností, soud aplikoval zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění zákona č. 64/2014 Sb. (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“).
- 42 Podle § 12 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích platí, že *„[v]eřejné parkoviště je stavebně a provozně vymezená plocha místní nebo účelové komunikace anebo samostatná místní nebo účelová komunikace určená ke stání silničního motorového vozidla.“* Podle § 16 odst. 1 tohoto zákona *[p]ro stavbu dálnice, silnice, místní komunikace a veřejně přístupné účelové komunikace je speciálním stavebním úřadem příslušný silniční správní úřad.* Podle §

40 odst. 4 písm. a) zákona o pozemních komunikacích platí, že obecní úřady obcí s rozšířenou působností vykonávají působnost speciálního stavebního úřadu ve věcech silnic II. a III. třídy, místních komunikací a veřejně přístupných účelových komunikací. Speciálním stavebním úřadem k povolení stavby veřejného parkoviště, ať již toto parkoviště je místní nebo veřejně přístupnou účelovou komunikací (resp. její součástí), je proto obecní úřad obce s rozšířenou působností.

- 43 V dané věci přitom společné řízení vedl Městský úřad Říčany, který je obecním úřadem obce s rozšířenou působností (srov. příloha č. 2 zákona č. 314/2002 Sb., o stanovení obcí s pověřeným obecním úřadem a stanovení obcí s rozšířenou působností, ve znění pozdějších předpisů). I pokud by tedy žalobcem zmiňovaná parkoviště skutečně byla veřejnými parkovišti, Městský úřad Říčany by byl věcně příslušný k vydání povolení jejich stavby, neboť by byl podle § 40 odst. 4 písm. a) zákona o pozemních komunikacích silničním správním úřadem a speciálním stavebním úřadem.
- 44 Skutečnost, že Městský úřad Říčany byl zároveň obecním a speciálním stavebním úřadem pak nevylučuje vedení společného řízení podle § 94a stavebního zákona. Soud v této souvislosti poukazuje na komentářovou literaturu k tomuto ustanovení, která uvádí: „Pokud jde o otázku příslušnosti pro vedení společného územního a stavebního řízení, pak platí obecná zásada, že řízení, která se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků řízení, lze spojit do jednoho společného řízení. Toto pravidlo lze uplatnit i při aplikaci společného řízení podle stavebního zákona v případech, že jde o umístění speciální stavby obecním stavebním úřadem a její následné povolení speciálním stavebním úřadem. Podmínkou totiž není, aby příslušnost pro vedení jednotlivých řízení byla stanovena pouze jednomu „druhu“ stavebního úřadu. Společné řízení lze ve smyslu § 140 odst. 1 SpŘ za splnění podmínek vést u správního orgánu vykonávajícího veřejnou správu ve více oblastech. Správním orgánem je ve smyslu § 1 odst. 1 SpŘ orgán územního samosprávného celku, tj. obecní nebo krajský úřad, nikoliv jejich vnitřní součásti. I když jednotlivé oblasti výkonu veřejné správy na základě vnitřních předpisů (organizačního řádu) spadají do pravomocí jednotlivých vnitřních součástí, není vyloučeno, aby společné řízení bylo vedeno tímto správním orgánem. Která organizační součást správního orgánu povede společné řízení, bude stanoveno na základě vnitřních předpisů tohoto úřadu. Rozhodující podmínkou je to, aby k jednotlivým správním řízením byl příslušný stejný správní orgán“ (srov. Macháčková, J. a kol.: *Stavební zákon. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, str. 403).
- 45 Obdobné závěry uvádí literatura i k ustanovení § 140 správního řádu, které se na společné řízení podle § 94a stavebního zákona použije subsidiárně: „[S]polečné řízení je možné konat v jakémkoliv případě, který bude splňovat podmínky v [ustanovení § 140 správního řádu] obsažené. Praktické a pravděpodobné to bude zejména u správních orgánů vykonávajících veřejnou správu ve více oblastech, což jsou v současné době především obecní a krajské úřady. Správním orgánem je podle § 1 odst. 1 správního řádu orgán územního samosprávného celku, tj. obecní nebo krajský úřad, nikoliv jeho jednotlivé vnitřní součásti, jimž jsou organizačním řádem svěřeny určité kompetence, a byť zvláštní zákony mluví o stavebních úřadech, vodoprávních úřadech, živnostenských úřadech, orgánech ochrany ovzduší či orgánech ochrany přírody. V případě územních samosprávných celků nejde o žádné specializované správní orgány, ale pouze o kompetence, jež jsou zvláštními zákony svěřovány obecním nebo krajským úřadům. Ke společnému řízení je tudíž jako správní orgán příslušný obecní nebo krajský úřad“ (srov. Vedral, J.: *Správní řád. Komentář*. 2. vyd. Praha: Bova Polygon, 2012, str. 1064; zvýraznění doplněno soudem).

- 46 Lze tak shrnout, že Městský úřad Říčany byl správním orgánem (§ 1 odst. 1 správního řádu) příslušným jak k umístění a povolení stavby případných veřejných parkovišť, tak k umístění a povolení zbytku stavby, neboť byl obecným i speciálním stavebním úřadem (silničním správním úřadem). Tím byla splněna podmínka podle § 140 odst. 1 správního řádu, tj. že správní orgán může ke společnému spojit jen ta řízení, k jejichž vedení je příslušný. Městskému úřadu Říčany tedy nic nebránilo ve vedení společného územního a stavebního řízení podle § 94a stavebního zákona ve vztahu k celé stavbě. I poslední námitka v rámci čtvrté skupiny žalobních bodů je proto nedůvodná.

VI. e) Pátá skupina žalobních bodů

- 47 Konečně pátou skupinou žalobních bodů žalobce namítl, že stavební úřad se nezabýval vymezením území dotčeného vlivy stavby a že nebyla provedena zátěžová studie ukazatelů životního prostředí posuzující navýšení těchto automobilových emisí. Soud žalobci nemůže přisvědčit. Z obecné argumentace žalobce není zcela srozumitelné, co má na mysli „vymezením území dotčeného vlivy stavby“, které neměl stavební úřad provést, avšak lze uvést, že stavba nevyžaduje posouzení vlivů na životní prostředí ve smyslu zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon EIA“). Stavba není záměrem podle § 3 písm. a) zákona EIA, neboť není uvedena v příloze č. 1 zákona EIA ani nebylo vydáno stanovisko ve smyslu § 45i odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny.
- 48 Pokud jde o možné znečištění ovzduší, žalobce nenamítá, k jakému konkrétnímu porušení právních předpisů na úseku ochrany ovzduší mělo dojít. Lze tedy jen obecně uvést, že Městský úřad Říčany jako orgán ochrany ovzduší vydal podle § 11 odst. 3 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), souhlasné závazné stanovisko ze dne 10. 11. 2014, č. j. 129231/2014-MURI/OŽP/905, k umístění tří plynových kotlů určených k vytápění stavby. Toto závazné stanovisko bylo potvrzeno závazným stanoviskem Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 14. 10. 2015, č. j. 136974/2015/KUSK. V něm se mj. podává, že žádný orgán ochrany ovzduší není věcně příslušný k rozhodování o mobilních zdrojích znečištění, parkovacích místech a dopravě o nízkých kapacitách. S tímto názorem zdejší soud souhlasí. Lze jen doplnit, že umístění parkoviště vyžaduje závazné stanovisko pouze tehdy, má-li parkoviště kapacitu nad 500 stání [§ 11 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně ovzduší]. Samotnou základní, resp. mateřskou školu nelze považovat za stacionární zdroj znečištění ve smyslu § 2 písm. e) zákona o ochraně ovzduší, neboť se nejedná o dále nedělitelnou technickou jednotku nebo činnost, která znečišťuje nebo by mohla znečišťovat ovzduší. Mobilní zdroje znečištění ovzduší jsou regulovány jiným způsobem, než stacionární, a to zejména prostřednictvím právně závazných technických požadavků (srov. např. nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 715/2007, o schvalování typu motorových vozidel z hlediska emisí z lehkých osobních vozidel a z užitkových vozidel). Soud proto shledal i pátou skupinu žalobních bodů nedůvodnou.

VII. Závěr a náklady řízení

- 49 S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
- 50 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který byl z procesního hlediska neúspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl naopak plně úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti

nevznikly. Soud tedy rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

- 51 Osoby zúčastněné na řízení 1., 2. a 3. podle § 60 odst. 5 s. ř. s. nemají právo na náhradu nákladů, neboť jim nebyla soudem uložena povinnost a nenavrhly přiznání nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. ledna 2018

Mgr. Jitka Zavřelová , v. r.
předsedkyně senátu